

Egyedül otthon

Istennel vagy Isten nélkül? - Zoltán Bettina bátorítása

endszer leáll” - szokta mondani egyik, szívmemnek kedves teológustársunk. Talán ezzel a két szóval tudnám leginkább jellemezni a 2020-as esztendőt. Az egész világ a feje tetejére állt, és a kényelmes, megszokott életünknek márciusra

már nyoma sem volt.

Pedig emlékszem, milyen nagy volt az öröm az év elején. A több mint egy évnyi diaszpóra-lét után végre újra egy épületben lakhattunk. Csordultig volt a szívünk hálával, amikor februárban már mind az Óbudai Diákhotelbe költözhattunk be. Annyira nagy szüksége lett volna ennek a közösségnek arra, hogy egy picit újra (vagy éppen életében először) megtapasztalja azt a bizonyos Ráday-féle közösségi élményt. Tele voltunk tervekkel, elképzelésekkel, és bíztunk benne, hogy ebben a félévben végre minden zökkenőmentesen fog menni. Aztán mindannyiunk élete egyik napról a másikra hirtelen teljesen megváltozott. Hiszen márciusban jött a hirtelen kiköltözés, az online oktatás és az elkészítés - kitől hosszabb, kitől rövidebb időre.

Szépen-lassan rá kellett jönnünk, hogy akár mennyire is igyekszünk kapcsolatot tartani egymással, a Messenger-hívásoknak vége szakad, a Zoom-szobákból szépen-lassan kilép mindenki, a Teams-konferenciák is lezárulnak, és marad a csend. Pokoli érzés a szembesülés, hogy igazából végig egy képernyőnek beszéltünk, hogy akár mennyire vágyunk rá, nincs a másik ember fizikai közelségben. Nem tudunk átkopogni a másik szobába, amikor egy ölelésre van szükségünk, nem vacsorázhatunk együtt jókedvűen a konyhában, nincs éneklés, nincs közös filmnézés, nincs imaközösség, legfeljebb virtuális. A

folyosóról szüntelen beszűrődő nevetés és beszéd helyett most csak az otthoni monoton zaj hallatszik.

Bizony embert próbáló időket kell átélnünk. Elszakítva barátoktól, családtól. Hívó emberként olykor hálát adunk Istennek, olykor megrémít minket az, ami zajlik a világban. Néha elcsüggedünk hiányosságainkon, amik így a karantén alatt még inkább a felszínre jöhetnek.

De egyvalamiben biztosak lehetünk: a valódi poklot, az Istentől való elhagyottság fájdalmát soha nem kell átélnünk. Hogy történjen bármi ebben a világban - a karunkon vagy éppen a saját életünkben - Isten ott van velünk a nehézségekben.

Amikor legközelebb lecsukod a laptopodat vagy leteszed a telefonodat, jusson eszedbe, hogy nem vagy egyedül. Jézus Krisztus ott van veled abban a szobában. Várja, hogy megszólítsd. Ő közösségben szeretne lenni veled. Gyógyítani szeretné azokat a sebeket az életedben, amikkel eddig nem volt idő foglalkozni. Isten csodája, hogy amikor fizikailag falak közé vagyunk zárva, az imádság által számtalan lelki fal rombolódhat le közöttünk. Egymástól elzárva, de Krisztusban mégis egybeforrva válhat ez a karantén nemcsak Hittudományi Karunk, hanem egész egyházunk javára.

Zárásként hadd osszam meg veletek Jeremiás próféta szavait, amelyek nagyon sok bátorítást adtak nekem közösségünk életére nézve: *”Én majd bekötözöm és orvoslom sebeit, meggyógyítom őket, és megmutatom nekik, milyen kincs az igazi béke. Jóra fordítom Júda és Izráel sorsát, újjáépítem őket, hogy olyanok legyenek, mint régen. Adjatok hálát a Seregek Urának, mert jó az Úr, mert örökké tart szeretete! Hálaadó énekkel jönnék az Úr házába, mert jóra fordítom az ország sorsát, és olyan lesz, amilyen régen volt – ezt mondja az Úr”* (Jeremiás 33:6-7;11)